

**Nuller og et-taller -
på stribe på stribe på stribe**

nomono-redaktionen prøver igen det som nogle HiFi freaks synes er umuligt.

Nemlig at teste om der er hørbar forskel på digitale kabler!

Af Kurt Lassen

Kender du det når din yndlingsret fra byens pizza-house bare tilsyneladende altid er en tand bedre end de andre? Eller rødvinen som du elsker er bare lidt mere velsmagende end den fra sidste uges tilfældige tilbud i supermarkedet. Er det vane, indbildning eller ER der nogle få ting, som bare matcher mere og mere med det som DU synes er bedst? Og kan du måle nogle af disse parametre? Såvidt vi ved kan vi kan endnu ikke måle os til hvorfor der er en (subjektiv) forskel på kvaliteten af rødvin, oksemørbrad - eller digitale kabler.

Kabeltest

Hvis nogle af læserne var i Terton Audios rum på Hifi&Surround messen i efteråret 2014, så var der en særdeles overbevisende demo af netop forskellen af digitale kabler. Og jeg tør vædde på, at samtlige tilhørere var ikke et sekund i tvivl om at "den lille" forskel var direkte hørbar. Det var da også denne session som inspirerede os til at lave denne test.

Vi har sendt bud efter et hav af forskellige kabler, og har ladet producenten sende os det kabel, hvor han selv synes at kunden får den bedste pris/kvalitet ydelse. Det er således ikke nødvendigvis det dyreste, bedste eller billigste, men derimod det kabel, som fabrikanten synes hvor du får mest for dine dyre sparepenge.

Enkelte firmaer valgte slet ikke at vende tilbage til os, andre ville kun sende os et kabel hvis resten af anlæggets kabler var fra samme producent. Så det er et ret bredt, rimeligt tilfældigt og godt blandet udvalg, synes vi selv.

Teori og praksis

Der er meget snak om kabler, og specielt om tilspilningen og om det overhovedet har en effekt. For hvad sker der egentlig med et kabel, når det først lyder hårdt og grynet, og efter tid forvandles til at spille silkeblødt? Og igen lyder mindre godt når man vender det om, så modtagerenden pludselig bliver afsenderen og omvendt? Har du prøvet fx at måle spænding over en kondensator, og så prøvet at kortslutte den, så du er sikker på at der ikke mere er en spænding tilstede. Men efter et kort øjeblik er der igen tegn på spænding, uden at den har været i nærheden af hverken Volt eller Ampere. Kondensatoren husker altså - den har en, omend ret lille, hukommelse. Og da kabler jo er en slags mini kondensator med de samme elektriske værdier som kapacitans og induktans, kan det meget vel tænkes, at det er den slags hukommelse, som bliver forvansket når kablet pludselig skal vendes om, eller har ligget ubrugt i et stykke tid. Enkelte kabel fabrikanter angiver da også retningen med en lille pil eller andet lille mærke. XLR kabler har jo ikke den samme problematik, da de jo ikke har éns stik i begge ender, og derfor ikke KAN vendes forkert.

Nogle af de kabler vi modtog havde der været spillet på i lang tid, andre var total jomfruelige, og de fik derfor allesammen tortur-CD'en fra Tellurium Q på repeat i døgn drift. Andre blev skiftevis monteret i en kabeltester og dermed påtrykt en konstant spænding over tid. Og derefter påmonteret en lille label, så man senere vidste hvad vej det skulle vende.

Og NEJ, vi har ikke glemt at oplyse lidt info om de forskellige kablers opbygning, og producenternes tanker og filosofier bag. Da de fleste producenter alligevel holder kortene RET tæt til kroppen hvad angår deres design og opbygning, vil vi ikke komme med halvfærdige sandheder eller gæt. Vi vil såmænd bare nøjes med at give dig vore helt subjektive lytteindtryk, som du så kan bruge eller lade være.

Nogle af de musik eksempler som vi valgte at lytte til var:

1. Intro'en til Meat Loafs: "You Took The Words...", hvor de to sangere har en dialog i starten af sangen. Man bør tydelig kunne høre den digitale rumklang som skal udgøre det for en "rigtig" akustik. Og med et godt kabel kan man også høre at lydteknikeren har overhørt nogle enkelte "P" og "S" lyde, som mikrofonen har opfanget, og som burde være rettet. Med nogle af denne tests kabler kunne vi tydelig høre denne fejl. Men ikke lige godt med dem allesammen!

2. "Sailing To Philadelphia" med den altid sympatiske guitar-ekvilibrant Mark Knopfler, og ikke mindst James Taylors silkebløde stemme bør også gengives med en dyb bund og uden skarpe sibilanter (særdeles skarpe s-lyde). De fleste af testens kabler klarede denne test. Men heller ikke dem allesammen lige godt.

3. "So Long" med svenske Sophie Zelmani. Allerede da albummet udkom i 1998, var det i mine ører en HiFi klassiker, forstået på den måde, at hendes vokal er utrolig intimt optaget, suppleret med et (elektronisk) strygeorkester og alt sammen skruet særdeles godt sammen af hendes producer Halipa. Vellyd på første klasse, taget i betragtning at det er optaget og mixet for hele 17 år siden.

4. Leonard Cohen "Show Me The Place" fra hans album Old Ideas er nok en af verdens dybeste vokaloptagelser af Cohen. Han står kun 1 cm fra mikrofonen, det er sikkert.

(Og som et lille dansk islæt, kan vi oplyse, at Cohen's sang: "Can't Forget" er fra en liveoptagelse i København engang i 2013, og udgivet på hans CD af samme navn fra i år).

5. Derrin Nauendorfs album "Live at the Boardwalk". På track nummer to er guitaren optaget så tæt på, at kunstnerens banken på guitaren bør kunne få dine basenheder til at poppe et godt stykke ud. Det er virkelig dynamik, som kablerne bør afsløre.

6. Sfæriske toner kommer fra den svejtsiske kunstner Sophie Hunger på hendes album Supermoon. Sangene "We Are The Living" eller "Craze" kan anbefales for at høre, om stemmen, trommerne og guitarerne gengives autentiske og uden at miste overblikket i de mere travle passager.

7. "Mama This One's For You" af og med Beth Hart. Autentisk klaver, og vokalen bør stå klar og direkte i dit lytterum. Ikke alle af testens kabler klarer dette. Specielt Wireworld, Tellurium og Chord klarede dette nummer med bravour!

8. Bassssssss for alle pengene får du på den danske debutants Karl Williams album: *Placebo*.

Vil du vide om det ene kabel gør det bedre i de dybe oktaver, men samtidig bevarer overblikket, så prøv følgende track "Ingen Tørre Øjne", som godt kan gå hen og give lytteren våde drømme med de fleste af testens kabler.

9. "Lai Lai" med og af Eva Dahlgren tilbage fra november 2007 er stadig et af de albums som kan give mig kuldegysninger. Et fåtal af testens kabler kunne derimod give mig decideret stå-hud.

10. "9 Crimes" skrevet af Damien Rice og sunget af Rice og Lisa Hannigan.... Piano, cello, intim sang, et par enkelte dybe trommer som komplimenterer denne fantastiske og følsomme indspilning.

Vi mener:

Ansuz kabel er egentlig ikke noget decideret digital kabel, da det iflg. Ansuz slet ikke er et "rigtigt" 75 Ohms kabel, men nærmere har en impedans på 48 Ohm! Hvorom alting er, så performer det med en utrolig detaljerigdom, og et bredt og nærmest perfekt lydtabet. Stemmer og instrumenter står utrolig godt gengivet imellem højttalerne. Og bassen er stram og godt serveret. Brillans er et andet ord som står i vore noter efter en lang lytteaften. Kablet er ikke i den billige ende, til gengæld får du kvalitet og kvantitet for alle penge. Har du råd, så prøv at give dette digital kabel en chance. Made in Denmark, hvilket oftest borger for kvalitet!

Anticables er et af testens billigste digital-kabler alligevel kan det spille musik, så du helt glemmer at det er en test som vi har gang i. Du nyder bare musikken fuldt ud. Det er ikke testens ubetinget bedste kabel, men pris/ydelse forholdet taget i betragtning så får du meget for pengene. Lyden og musikken er til stede. Et godt allround kabel med et flot og anderledes design, som man virkelig lægger mærke til. Og en flot debut på det skandinaviske marked - selvom du skal bestille det via nettet. Vi hilser Anticables velkommen!

Wireworld Starlight 7 er et utroligt analogt klingende digitalkabel. Vi lægger specielt mærke til, at fx stemmer og strygere bliver gengivet ultra blødt, uden at mangle præcision. Samtidig er lydbilledet virkelig dybt og lige til at gå på opdagelse i. Heather Nova's *River Of Life* er fx dejlig smukt, med detaljer som kommer langt fra i det dybe lydbillede. Dette kabel kan vi lytte på i dagevis (hvilket vi også gjorde!) og vi blev aldrig lyttetrætte. Igen og igen blev vi overrasket over vellyden i test anlægget når dette kabel var i spil. Naturlig og samtidig nuanceret. Utrolig flot til prisen! Et must buy hvis budgettet ikke er til firmaets dyrere (og muligvis endnu) bedre kabler!

AudioQuest Cinnamon er et kobberkabel, med 1,25% sølvplatering og med koldtsvejsede stik. Alligevel får du for kun 469 af dine danske sparepenge et fornemt lydbillede serveret. Lyden flyder elegant derudaf, dog havde vi i nogle setups en lidt fyldig nedre mellemtone. Så som i så mange HiFi systemer skal du altså prøve det i dit eget anlæg (spørg eventuel om butikken har en ombytningsgaranti hvis du ikke er tilfreds, det giver de fleste sælgere gerne). Fx var synergieffekten af dette kabel sammen med Ansuz´ Darkz fødder under et sæt Dynaudio Focus 200 XD rigtig god, med svenske SD fødder var det ret dårligt. Ja, det lyder mærkeligt, men er sandt! Til pengene et must try hvis budgettet er stramt. God lyd for alle pengene.

Dyrholm Zodiac spiller med en dyb bund, meget imponerende og fyldig. Rummet bliver gengivet utrolig godt. For sjov monterede vi igen standardkablet (som er en såkaldt lakrids-snøre til prisen på ca. 50 øre) og lyden gik fuldstændig i stykker, den blev hård, metallisk og decideret ubehagelig at høre på. Tilbage med Dyrholm Zodiac, og panoramaudsigten, og det brede og dybe lydperspektiv var tilbage. Bravo. Et supergodt kabel. Ikke helt billigt, men til gengæld et bredt og flot stereoperspektiv som er utrolig vanedannende. Homogen og forførende på alle planer. Dejlig dansk kvalitet.

The Chord Company har lanceret deres **Tuned Array Digital Signature** kabel, som jo var det som i første omgang var årsagen til denne test. Sophie Zelmanis stemme gengives særdeles forførende, med tonsvis af små lækre detaljer som krydrer scenariet. Også ved lave lydstyrker kunne vi høre et perfekt afbildet stereobillede, de akustiske guitarer og bækkener gengives næsten til perfektion. En klangbalance tæt på det bedste vi har hørt.

"Ingen Tørre Øjne" fra og med danske Karl William med sin killer-bas viser igen hvor mange detaljer fra top til bund dette sorte kabel kan fremtrylle, også med elektronisk musik. Dynamisk, praktisk, god. Til prisen næsten ikke til at slå.

Tellurium Q Ultra Silver, som er firmaets nyeste kabel, spiller med en megastor sound stage og masser af flotte detaljer. Og en utrolig præcision og dejlig musikalitet. Virkelig et godt kabel! Og uden at det bliver analytisk, eller skarpt at høre på. Bare masser af detaljer på paletten. Smukke pizzikerede guitarstrengene, en præcis lokalisation af stemmer, en nuanceret transparens og en utrolig transient gengivelse og en råstyrke i bassen.... Et must try hvis du er til god, musikalsk og præcis lyd. Sammen med Chord Company er det her testholdets favorit - dog i hver sin prisklasse. Det kunne sagtens koste det tredobbelte. Anbefales på det varmeste, her i en kold (sommer) tid. World Class!

PS Vi prøvede naturligvis også **Tellurium Q's CD**, som skulle kunne gøre underværker for alle anlæg, som vi fik oplyst. Og der var absolut forskel at høre på FØR og EFTER med denne CD, ikke kun i vores testanlæg, men også i flere venners hifi systemer. Så bestil eller download dette "album" og giv dit anlæg lidt tiltrængt motion. Som også du sikkert trænger til lidt bevægelse og en tur i det lokale fitness center en gang imellem, så får du med denne CD også gang i dit anlægs bittesmå "muskler" og kan fornemme at der er ting som er blevet forsømt i lang tid. Og som på en forårsdag, hvor du for første gang i mange måneder kan se, at dine vinduer trænger noget så gevaldigt til en ordentlig omgang rengøring, så er jeg overbevist om, at dit anlæg vil skinne på ny. Det kan være de bedste 200 kr. som du har givet ud i lang tid.

Konklusion

ALLE de her testede kabler er virkelig gode i hvert deres prisleje. Vi blev overraskede over den høje kvalitet, både mekanisk og lydmæssigt som alle kombattanter kunne præstere. I den "billige" ende viste både Audioquest, Anticables og WireWorlds entry level kabler hvor meget bedre anlægget kan performe når kvaliteten øges bare en smule i forhold til de medfølgende sorte standardkabler.

Højere op ad rangstigen, så var der forskel på Ansuz, Dyrholm, Chord Company og Tellurium. Hvor Ansuz kan være nærmest overpræcis, og ikke anbefales til i forvejen skarpe anlæg, så kan de vise dig nye detaljer i dit veltrimmede system som du ikke vidste fandtes. Hvilket jo egentlig bare er til kablets fordel.

Dyrholm har en lidt mere "analog" indgangsvinkel til musikken. Det spiller mere blødt og dog stadig velnuanceret, men samtidig præcist og med et bredt stereoperspektiv.

Chord Company aftegner musikken med en endnu bredere pensel og dybden i lydbilledet som er stærkt vanedannende.

Det største smil fik testholdet dog på, da Tellurium Q kom i anlægget. Sjældent har vi hørt så god en homogenitet imellem præcis og dog ikke skarp, imellem musikalitet og ikke analyserende, imellem godt og skidt. Masser af spilleglæde, detaljer og musikalitet var der hvad der stod i vore noter efter mange ugers sammenlignende lytteaftener.